

hvilket godt kan være 1 eller 1½ Aar eller mere, og heller ikke kan han svare for, at Pladsen vedblivende skal besættes med en valgt Konsul. Det kan jo være, at Rigsdagen finder, og Ministeren er enig i, at Pladsen fremtidig skal besættes med en lønnet Konsul. Ærede Medlemmer se saaledes, at Bestemmelsen i Loven af 1896 volder store Vanskeligheder under Vakancer, naar den afgaaede Konsul er en valgt, ulønnet Konsul. Men ikke mindre betydelige ere Vanskelighederne, naar Talen er om en lønnet Konsul. Ganske vist henviser Loven — og det vilde for øvrigt kunne ske, selv om en saadan Henvisning manglede — til, at man kan besætte Embedet ved Konstitution, og der er Hjemmel for at give den konstituerede Embedsmand Vederlag for hans Kontorudgifter, men hvad man ikke kan give ham, er Gagen. Der er ingen Adgang til at lønne ham paa anden Maade end efter de almindelige Regler for Konstitution, hvorefter der i det højeste kan gives halv Gage. Dette vil imidlertid paa mangfoldige Steder vise sig at være ganske utilstrækkeligt, hvorfor man ikke altid kan vente at finde nogen, som er villig til at lade sig konstituere, navnlig paa de meget fjerne Pladser. Man er meget hyppig henvist til som Nødhjælp under den lange Vakance at anmode en af de Mænd, der ere Konsuler for fremmede Magter paa vedkommende Sted, om tillige at varetage Danmarks Interesser, men i Udenrigsministeriet have vi tilstrækkelig Erfaring for, at der, selv om der ikke kan klages over Mangel paa Imødekommen og Beredvillighed fra vedkommende Konsulers Side, dog er forbundet saa mange Ulemper dermed, at det er bedre ikke at benytte denne Udvej. Hvis det her drejede sig om korte Vakancer paa en à to Maaneder, kunde man endda se bort derfra, men det drejer sig meget hyppig og maa efter Sagens Natur dreje sig om lange Vakancer. Naar f. Eks. et Embede — som det ved et uheldigt Tilfælde netop er hændt et Par Gange — bliver ledigt næsten umiddelbart efter, at Rigsdagen er sendt hjem, vil det ikke være muligt, for saa vidt man stiller Forslag paa Finansloven, at besætte Embedet før efter 1. April næste Aar. Man kan ganske vist indbringe et særligt Lovforslag derom, dertil haves der Hjemmel i Loven, men gøre Rigsdagen Ulejlighed for et enkelt Tilfældes Skyld vil man jo ikke gerne, uden at der vindes noget betydeligt i Retning af Tid, og det vil for det meste

vise sig ikke at være Tilfældet. Disse lange Vakancer medføre altsaa Ulemper med Hensyn til Embedets Besørgelse og med Hensyn til Valget af de Personer, som man maatte tænke paa at ansætte i Embedet i Fremtiden. Navnlig vil det høje Ting vistnok let se, at hvis det er Regeringens Mening, at et Konsulat, som hidtil har været ulønnet, ogsaa fremtidig skal beklædes af en ulønnet Embedsmand, er det næsten umuligt, forinden det er afgjort paa Rigsdagen, at træffe de fornødne Aftaler. Man kan ikke opslaa Embedet vakant og ikke anstille de fornødne Undersøgelser angaaende Personer, hvoraf følger, at man, ogsaa efter at Rigsdagen har fattet sin Beslutning, ogsaa efter at man paa Rigsdagen har imødekommet Ministerens Ønske, som jeg forudsætter gaar ud paa Ansættelse af en ulønnet Konsul, er nødt til at vente en rum Tid, inden Embedet besættes. Men ikke mindre uheldigt er det, hvis man mener, at der skal ansættes en lønnet Konsul, thi der er ikke saa rigelig en Tilgang af Kræfter i den Henseende, og man bør derfor se sig om i Tide.

Jeg kommer nu til, hvad jeg anser for den anden store Hovedmangel i praktisk Henseende ved den Ordning, der nu finder Sted. Man kan nu have, hvad Mening man vil om udsendte Konsulers Nytte, man kan muligvis mene, at man i det hele taget bør foretrække valgte, ulønnede Konsuler, men uden Hensyn dertil er det i ethvert Tilfælde vist, at vore lovgivende Myndigheder have ønsket at gøre et Forsøg med udsendte Konsuler, en Institution, som man kender i saa godt som alle andre Lande. Men vil man gøre dette Forsøg og gøre det paa en saadan Maade, at man virkelig kan høste Erfaringer deraf, er det ganske nødvendigt at give Institutionen en nogenlunde sikker Basis at staa paa, og det er det, vi for Øjeblikket mangle. Naar man vil svare samvittighedsfuldt paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Institutionen har vist sig heldbringende eller ej, er man ganske ude af Stand til, uagtet der nu er gaaet 10 Aar, siden den blev oprettet, at svare ubetinget bekræftende eller benægtende eller overhovedet at have nogen grundet Mening derom. Og det kommer af, at man, naar man vil opbygge en ny Institution, altid maa begynde ved Grunden. Vil man oprette en ny Klasse af lønnede Embeder, maa man saaledes sørge for at sikre sig en dygtig Tilgang til dem. Men en Bettingelse for at kunne vente en blot nogen-